

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-190)

Mar (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 10)

38. ஷட்கோச ஸம்பவாஸ்தவந்யாஸ் தத்தத் காலஸமுத்பவா:
ஸர்க்க க்ரமே ப்ரக்ருத்யுத்தே ஸ்ருஷ்டிர்ஜ்ஞேயா த்ரிதா புந:

பொருள் - ஸ்ருஷ்டியின் மற்ற ஆறு நிலைகளும் (கடந்த ச்லோகத்தில் ஏழு நிலைகள் என்று கூறப்பட்டு, ஒரு நிலை உரைக்கப்பட்டது) அந்தந்த காலகட்டங்களில் மாயா உள்ளிட்ட ஆறு கோசங்களில் நிகழ்கிறது (ஆறு கோசங்கள் குறித்து ஆறாம் அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டது). அனைத்தையும் படைப்பது, ப்ரக்ருதியிலிருந்து வெளிப்படுவதும் ஆகிய ஸ்ருஷ்டி என்பது மூன்றுவிதமாக உள்ளது.

39. பாவிசீ லைங்கிகீ சைவ பௌதிகீ சேதி பேதத:
யதா ந்யக்ரோத தாநாயாம் த்ரைகுண்யே ப்ரக்ருதௌ ததா

40. யா ஸ்திதிர் மஹாதாதே: ஸா பாவஸ்ருஷ்டிர் நிகத்யதே
ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி பேதேந லிங்கம் யத் ஸ்ருஜ்யதே மயா

41. விராஜ்ச்ச ததாந்யேஷாம் பூதாநாம் லிங்கஜா து ஸா
மஹாதாத்யா விசேஷாந்தா விம்சதிச்ச த்ரயச்ச யே

42. பதார்த்தா லிங்கதேஹஸ்தா விராஜ: பரிகீர்த்திதா:
காநாம் ஸமஷ்டி பூதாநாம் தத் அந்தகரணஸ்ய ச

43. த்ரிதா ஸ்திதஸ்ய யே யே அசா: ப்ரதிஜீவம் வ்யவஸ்திதா:
ஸ்தூலாநாம் சைவ பூதாநாம் யே ஸூக்ஷ்மா: கீர்த்திதா: புரா

44. வ்யஷ்டயோ அஷ்டாதசேமாச்ச க்லேசா: கர்மாணி வாஸநா:

ப்ராணாச்சேதி ததுத்திஷ்டம் லிங்கம் ஜீவகணாச்ரயம்

பொருள் – அவை பாவிசீ, லைங்கிகீ மற்றும் பௌதிகீ எனப்படும். ஒரு விதைக்குள் எவ்விதம் ஒரு ஆலமரம் மறைந்துள்ளதோ அது போன்று, மஹத் போன்ற அனைத்தின் ஸ்ருஷ்டியும் மூன்று குணங்களுடன் சேர்ந்த ப்ரக்ருதியில் மறைவாக உள்ளது. இதுவே பாவ ஸ்ருஷ்டி (இயங்காத நிலை) எனப்படும். நான் படைக்கும் லிங்க சரீரங்கள் (ஸூக்ஷ்ம சரீரங்கள்) ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி மற்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்று இரண்டாக உள்ளன. இவை முறையே விராட் மற்றும் தனித்தனி ஜீவாத்மா (ஜீவனுக்கான ஸூக்ஷ்ம சரீரம்) ஆகும். ஸ்ருஷ்டியின் இந்த நிலை லிங்கஜா எனப்படும். மஹத் தொடக்கமாக விசேஷம் (பஞ்சபூதங்களாகிய ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர், நிலம்) முடிய உள்ள இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் விராட் என்னும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் அடங்கியுள்ளது. மூன்று நிலைகளில் உள்ள அந்தகரணத்துடன் (புத்தி, அஹங்காரம், மனம்) சேர்ந்த மற்ற அனைத்தும் ஒவ்வொரு ஜீவ சரீரத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளது (இதனை அத்யாயம் ஐந்தில் காண்க). அக மற்றும் புற இந்த்ரியங்கள் என்றுள்ள பதினெட்டு (கர்ம இந்த்ரியங்கள் - 5, ஞான இந்த்ரியங்கள் - 5, அந்தகரண நிலைகள் - 3, பஞ்சபூதங்கள் - 5), க்லேசங்கள், கர்மங்கள், வாஸனைகள், ஐந்து ப்ராணன்கள் போன்ற அனைத்தும் சேர்ந்தே ஸ்தூல சரீரமான ஜீவன்கள் உள்ளே காணப்படும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை உண்டாக்குகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 190)

“அவாகீ” - வாக் என்றால் பேசுதல், அவாகீ என்றால் பேசாமல் உள்ளவன்; இது ஏன் என்று கேள்வி எழும்போது, ச்ருதியானது - அநாதர்: - எதனையும் ஆதரிக்காமல் - என்றது. அவன் தனக்கு விரும்பமானவற்றை முழுவதுமாய் பெற்றுள்ளவன் என்பதால், எதனைக் குறித்தும் கவலைப்படாமல், எதனையும் சார்ந்து இராமல் உள்ளான். இதன் காரணமாக அவன் யாரிடமும் பேசாமல் உள்ளான் (அதாவது பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் உள்ளான்). அதாவது அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தன்மை என்பது முழுமையாக உள்ளதால் அவன் நான்முகன் தொடங்கி, உலகில் உள்ள புல் பூண்டு முடிய எதனையும் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஆகவே இந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் பரமாத்மா குறித்தே ஆகும் என்று தேறுகிறது.

1-2-3 அநுபபத்தே: து ந சாரீர:

பொருள் - முன்பு கூறப்பட்ட குணங்கள் ஏதும் ஜீவாத்மாவுக்குப் பொருந்தாது என்பதால், இவன் ஜீவன் அல்லன்.

பாஷ்யம் - இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால், திருக்கல்யாண குணங்களுடைய ஸமுத்ரமாகவே உள்ள இவனைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவர்கள், இந்த ப்ரகரணத்தில் சாரீரத்துடன் கூடிய ஜீவாத்மாவே கூறப்படுகிறான் என்பதை ஏற்பார்கள் என்று சந்தேகத்துக்கு கூட இடம் இல்லை (ஏற்க மாட்டனர்). இதன் காரணம் ஒரு அற்ப புழு போன்ற சாரீரத்துடன் பந்தப்பட்டதன் காரணமாக எப்போதும் ஸம்ஸாரத் துன்பத்தில் உழன்றபடியும், ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளில் உள்ளபடியும்

காணப்படும் ஜீவாத்மாவுக்கு, இங்கு கூறப்பட்ட உயர்ந்த குணங்கள் ஏதும் மிகவும் சிறிய அளவில் கூட இருக்க இயலாது. இதுவே கருத்து.

1-2-4 கர்ம கர்த்ரு வ்யபதேசாத் ச

பொருள் - பரமாத்மாவை அடையப்படுபவனாகவும், ஜீவாத்மாவை அடைபவனாகவும் கூறுவதால் பரமாத்மாவே ஆகும்.

பாஷ்யம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) – ஏதமித: ப்ரேத்ய அபி ஸம்பவிதாஸ்மி - அந்தப் பரமாத்மாவை இந்த உலகை விட்டு நான் சென்ற பின்னர் அடைவேன் - என்று கூறியது; அதாவது இந்த வாக்கியத்தில், ப்ரஹ்மத்தை அடையப்படும் பொருளாகவும், ஜீவாத்மா அவனை அடையும் பொருளாகவும் கூறப்பட்டது காண்க. ஆகவே அடைபவனாக உள்ள ஜீவாத்மா உபாஸகன் ஆகிறான், அடையப்படும் பரமாத்மா உபாஸிக்கப்படுபவனாக உள்ளான். ஆக இங்கு அடையப்படும் இலக்காக உள்ள பரமாத்மா, அவனை அடைபவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு என்றாகிறது.

1-2-5 சப்தவிசேஷாத்

பொருள் - ஒருவிதமான சப்தம் காரணமாக இவன் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவனே ஆவான்.

பாஷ்யம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஏஷ ம ஆத்ம அந்தர்ஹ்ருதயே - இதயத்தில் உள்ளவன் என்னுடைய ஆத்மா - என்று இதே ப்ரகரணத்தில் உள்ள மற்றொரு வாக்கியத்தில், “மே” என்று ஜீவாத்மாவை ஆறாம் வேற்றுமையிலும், “ஆத்மா” என்று பரமாத்மாவை முதல் வேற்றுமையிலும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். இதே போன்று இந்த ப்ரகரணத்தில் பல இடங்களிலும், வாஜஸநேய ச்ருதி பாகங்களிலும், ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்து வெவ்வேறு பதங்களே உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக சதபத ப்ராஹ்மணம் (10-6-3-2) - வீஹிர்வா யவோ வா ச்யாமாகோ வா ச்யாமாக தண்டிலோ வா

ஏவமயமந்தராத்மந் புருஷோ ஹிரண்மயோ யதா ஜ்யோதிரதாமம் - நெல்மணி, பார்லி, ச்யாமகமணி போன்ற இந்தப் புருஷன் ஆத்மாவில் புகையில்லாத ஜ்யோதி போன்று இருக்கிறான் - என்றது காண்க. இங்கு ஆத்மாவை “அந்தராத்மந்” என்று ஆறாம் வேற்றுமையில், “புருஷ, ஹிரண்மய” என்று உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவை முதல் வேற்றுமையிலும் கூறியது காண்க. ஆகவே பரமாத்மாவே உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து என்றாகிறது. இதனால் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவன் என்றாகிறது.

1-2-6 ஸ்ம்ருதேச்ச

பொருள் - ஸ்ம்ருதிகளிலும் இவ்விதமே கூறப்பட்டுள்ளதாலும்.

பாஷ்யம் - ஸ்ம்ருதியிலும் ஜீவாத்மாவை உபாஸிப்பவனாகவும், பரமாத்மாவை உபாஸிக்கப்படுபவனாகவும் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- கீதை (15-15) - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஞானமபோஹநம் - நானே அனைத்து உயிர்களுடைய இதயத்தில் அந்தர்யாமியாக உள்ளேன். என்னிடமிருந்தே ஞானம், நினைவு, மறதி போன்றவை தோன்றுகின்றன.
- கீதை (15-19) - யோ மாமேவமஸம்மூடோ - யார் இவ்விதம் என்னைப் பரமபுருஷன் என்று அறிகிறார்களோ
- கீதை (18-61) - ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஸே அர்ஜுந திஷ்டதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ரூடாநி மாயயா - அர்ஜுனா! உடல் என்ற இயந்திரத்தில் ஏறறி வைக்கப்பட்ட அனைத்து உயிர்களையும், அந்தர்யாமியாகிய ஈச்வரன் தனது மாயை மூலம் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்கு ஏற்பச் சூழலச் செய்தபடி, அவர்கள் இதயத்தில் அமர்ந்துள்ளான்.

- கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச - அவனிடம் மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 190)

அஷ்டாசுஷரத்தில் உள்ள அசுஷரத்துக்கான பூர்வாசார்யர்கள்
அருளிச்செய்த பல பொருள்கள்

மூலம் - இத்திருமந்தரத்தில் நகாரம் முதலான ஏழு திருவசுஷரங்களுக்கும்
ப்ரத்யேகம் மந்தர ஸ்மருதிகளிற் சொன்ன அர்த்தங்களை

நாயகத்வம் ச ஸர்வேஷாம் நாமநத்வம் பரே பதே
நாசகத்வம் விருத்வாநாம் நகாரார்த்த: ப்ரகீர்த்தித:

மங்களத்வம் மஹத்த்வம் ச மஹநம் கரோதி யத்
ஆச்ரிதாநாம் ததோ ஜ்ஞேயோ மகாரார்த்தஸ்ததோ புதை:

நாஸ்திக்ய ஹாநிர் நித்யத்வம் நேத்ருத்வம் ச ஹரே: பதே
நாகார ஸேவிநாம் ந்ருணாம் மந்த்ரவிதி: ப்ரகீர்த்தித:

ரஞ்ஜநம் பகவத்யாசு ராகஹாநிஸ்ததோ அந்யத:
ராஷ்ட்ரத்ராணாதிகம் சாபி ப்ராப்யதே ரேபஸேவயா

யோகோத்யோக: பலம் சாசு யகாராத் ப்ராப்யதே புதை:
வர்ணநம் ச ததா விஷ்ணோ: வாணீஸித்திர்ணகாரத:

யக்ஷ ராக்ஷஸ வேதாள பூதாதீநாம் பயாய ய:

ஏவமக்ஷர நிர்வாஹோ மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித:

இத்யாதிகளாலே சில ஆசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் (ப்ரணவம் நீங்கலாக) உள்ள “ந” என்னும் எழுத்து தொடக்கமாக உள்ள ஏழு எழுத்துக்களுக்கும் மந்த்ர ஸ்ம்ருதிகளில் உள்ளது போன்று தனித்தனியாக நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் கீழே உள்ளது போன்று அருளிச் செய்தார்கள்:

- நாயகத்வம் ச ஸர்வேஷாம் நாமநத்வம் பரே பதே நாசகத்வம் விருத்வாநாம் நகாரார்த்த: ப்ரகீர்த்தித: - அனைவருக்கும் சேஷமங்களை அளித்தல், பரமபதம் மீது பற்றுதல் உண்டாக்குதல், இதற்கு விரோதியாக உள்ளதான “ஆத்மாவுக்கு ஏற்காத குணங்கள்” என்பவற்றை அழித்தல் ஆகியவையே “ந” என்பதன் பொருளாகும் (“நமோ” என்பதில் உள்ள “ந”)
- மங்களத்வம் மஹத்த்வம் ச மஹநம் கரோதி யத் ஆச்ரிதாநாம் ததோ ஜ்ஞேயோ மகாரார்த்தஸ்ததோ புதை: - அடியார்களுக்கு மங்களத்தைச் செய்தல், அவர்களுடைய ஞானத்தை நன்றாக மலரும்படிச் செய்தல், அவர்களை மற்றவர்கள் வணங்கும்படிச் செய்தல் ஆகியவையே “ம” என்பதன் பொருளாகும் (“நமோ” என்பதில் உள்ள “ம”)
- நாஸ்திக்ய ஹாநிர் நித்யத்வம் நேத்ருத்வம் ச ஹரே: பதே நாகார ஸேவிநாம் ந்ருணாம் மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித: - நாஸ்திகத் தன்மையை விலக்குதல், ஸர்வேச்வரனுக்கான கைங்கர்யத்தை எப்போதும் செய்தல், பரமபதம் கொண்டு சேர்க்கும்விதம் உள்ள ஆசார்ய தன்மை ஆகியவையே “நா” என்பதன் பொருளாகும் (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “நா”)
- ரஞ்ஜநம் பகவத்யாச ராகஹாநிஸ்ததோ அந்யத: ராஷ்ட்ரத்ராணாதிகம் சாபி ப்ராப்யதே ரேபஸேவயா – ஸர்வேவரனிடம் விரைவாக ப்ரீதி உண்டாதல், அவனைத் தவிர மற்றவர்களிடம் உள்ள ஈடுபாட்டினை விடுதல்,

ராஜ்யத்தைக் காத்தல் ஆகியவை “ரா” என்னும் எழுத்தைத் த்யானிப்பவர்க்குக் கிட்டும் (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ரா”)

- யோகோத்யோக: பலம் சாச யகாராத் ப்ராப்யதே புதை: வர்ணநம் ச ததா விஷ்ணோ: வாணீஸித்திர்ணகாரத: - ஸர்வேச்வரனை அடைவதில் உள்ள வேகமும் அதன் பயனும் “ய” என்பதால் உண்டாகின்றன; ஸர்வேச்வரனைப் புகழ்வதும், அதற்கான வாக்கும் “ண” என்பதால் உண்டாகின்றன (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ய” மற்றும் “ண”)
- யக்ஷ ராக்ஷஸ வேதாள பூதாதீநாம் பயாய ய: ஏவமக்ஷர நிர்வாஹோ மந்த்ரவிதிபி: ப்ரகீர்த்தித: - யக்ஷன், ராக்ஷஸன், வேதாளம், பூதம் ஆகியவை பயந்து ஓடுதல் என்பது “ய” என்பதால் உண்டாகிறது (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ய”). இவ்விதம் மந்த்ரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களுடைய பொருள்கள் மற்றும் பயன்கள், மந்த்ரங்களை அறிந்தவர்களால் கூறப்படுகிறது.

திருமந்த்ரம் பகவத்ஸ்வரூபம் மற்றும் ஜீவஸ்வரூபம் ஆகியவற்றைக் காட்டுதல்

மூலம் – இப்படி இப்பதங்களினுடைய வ்யாகரண நிருக்தாதி ஸித்த வ்யுத்பத்தி பராமர்சத்தாலே பரவாதி மூலமாக வரும் மாசற விளக்கப்பட்ட திருமந்த்ரமாகிற கண்ணாடி, பரஸ்வரூபாதிகளையும் ஸ்வஸ்வரூபத்திற் காணவரிய நிலங்களையுமெல்லாம் ஸுவ்யக்தமாகக் காட்டும்.

விளக்கம் – இப்படியாக திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பல எழுத்துக்களுடைய வ்யாகரணம், நிருக்தம், மந்த்ரசாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட பொருள்களை ஆராய்வதன் மூலம் திருமந்த்ரம் என்பது மிகவும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கண்ணாடி போன்றுள்ள திருமந்த்ரம், அறிந்து கொள்வதற்குக் கடினமாக உள்ளதான பரமாத்மாவுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஜீவாத்மாவுடைய ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டையும் முகவும் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 10)

23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய யாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதம மத்ய தசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாக்கும்படி சொல்லுகிறது - (முளைத்தெழுந்த இத்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையை உணர்த்துவதான ஞானநிலையில் வெளிப்படும் பாரதந்த்ர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டும், ஆத்மஸ்வரூபத்தின் ஞானநிலையில் வெளிப்படுவதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருவத்வம் ஆகிய இரண்டையும் மறையும்படிச் செய்யும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய்” என்றும், “யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாஷாத்த்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்தையான சரமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாஷாத்த்கார ஜ்ஞாநத்துக்கு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது நமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்த ஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் “உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரமுண்டாம்” என்று இந்த ஸ்வரூப

யாதாத்மய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகவிநே சொல்லிற்று. “யதா ஸூர்ய:” என்கிறவிதிலே ஸ்வயத்நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்றாகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம்.

விளக்கம் – திருநெடுந்தாண்டகம் (1) - முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-62) - யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம் - சூரியன் எவ்விதம் ப்ரகாசமாக உள்ளதோ அது போன்றே ஞானம் - என்றும் கூறப்படுவதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையை உள்ளது உள்ளபடி உணர்கின்ற ஞானத்தின் முடிவு அல்லது எல்லை எதுவென்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலைகளாக, திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நம:” மற்றும் “நாராயணா” என்பதால் கூறப்பட்டதான பாரதந்த்ரயம் மற்றும் போக்யதை ஆகும். ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்ல ஞானத்திற்கு ஆழ்வார் சந்த்ரனை எடுத்துக்காட்டாக அருளிச் செய்தமை என்பது - தனக்கு பகவானுடைய திருவருளால் கிட்டியதால் தனது முயற்சி என்று ஏதும் இல்லாமல் கிட்டியதாலும், அத்தகைய ஞானம் மகிழ்வை அளிக்கவல்லது என்பதாலும் ஆகும் அல்லவோ [அதாவது சந்த்ரனுக்குத் தனியாக ஒளி இல்லை, அது சூரியனிடமிருந்தே ஒளியைப் பெறுகிறது, அது போன்று ஆழ்வார் தன்னுடைய முயற்சி ஏதும் இன்றி ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் அனைத்தும் பெற்றார் என்று கருத்து]? இவ்விதம் ஆத்மாவுடைய உண்மையான தன்மையை உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தவல்ல ஞானம் என்பது பகவானின் கருணையால் கிட்டுவதாகும் என்று இந்த க்ரத்தத்திலேயே (சூர்ணை 20) - உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரமுண்டாம் - என்று உரைத்தார் அல்லவோ? யதா ஸூர்ய: - சூரியன் எவ்விதமோ - என்று கூறுவதன் மூலம் இத்தகைய ஞானம் பெறுவதில் தனது முயற்சி காரணமாக ஏற்பட்ட சோர்வு தென்பட்டபோதிலும், இங்கு க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த இவருக்கு அந்தக் கருத்து இல்லை என்று கொள்ளவேண்டும்; ஞானமானது மிகவும் ப்ரகாசமானது என்று உணர்த்தவே உரைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - ஏவம் பூதமாயிருந்துள்ள ஸாஷாத்தகார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்மயா வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்தர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், “ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும்” என்று கீழ்ச் சொன்ன ந்யாயத்திலே, “விதியில் காண்பார்” என்கிறபடியே சாஸ்த்ர விதி ப்ரகாரேண ச்ரவண மநநாதிகளாகே தர்துக்கம்படுகிற ப்ரதம தசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யம தசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்பப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆத்மஞானத்தின் உண்மை நிலையில் ப்ரகாசிக்கும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இறுதி நிலைகள் இரண்டும் செய்வது என்ன என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். சூர்ணை 20 - ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் - என்று கூறப்பட்ட ந்யாயத்தின் அடியொட்டி, திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விதியில் காண்பார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட விதத்தில் கேட்பது, நினைப்பது போன்றவை மூலம் காணப்படுவதான முதல் நிலையான சேஷத்வத்தையும், நடுவில் உள்ள நிலையான போக்த்ருத்வத்தையும், சூரியன் உள்ளபோது விளக்கும் மின்மினிப்பூச்சியும் முறையே எவ்விதம் பலன் அற்றதாகவும், குறைந்த ஒளியையே அளிப்பதாகவும் உள்ளனவோ - அது போன்று மாற்றிவிடுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயத்வேந மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்கு மவையாகையாலே பாரதந்தர்ய போக்யதைகளை சரமங்க ளென்கிறது. ப்ரதமாஷ்ரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும், அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாஷ்ரத்தில் உத்தர பதவ்யத்தில் பாரதந்தர்ய போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாந்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதம மத்யம தசைகளென்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வப்ரயோஜநகந்தா ஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷி போகாத்யந் தாநுகூலங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம் பெறுத்தும் இப்பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்க்ருத மாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தில் வெளிப்படுகின்ற ஆத்மாவின் உண்மை நிலைகள், “நம:” என்னும் நடுப்பதத்தாலும், “நாராயணா” என்னும் இறுதி பதத்தாலும் பின்னர் வெளிப்படுகின்றன என்பதாலும் (அதாவது ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து உள்ள திருமந்தரத்தின் பகுதியில்), அவை பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதையை வெளிப்படுத்துவதாலும், இந்த இரண்டையும் (பாரதந்தர்யம், போக்யதை) சரமம் (இறுதி) என்றார். “ஓம்” என்னும் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் மறைந்து கிடப்பதான “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையில், முதலில் சேஷத்வம் வெளிப்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து, அந்த ப்ரணவத்தின் இறுதி எழுத்தான ஆத்மாவை உணர்த்தும் “ம” என்ற எழுத்தில், ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து வருவதான “நம:” என்ற பதம் மூலம் பாரதந்தர்யம் மற்றும் “நாராயணா” என்னும் பதம் மூலம் போக்யதை ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படுகின்றன; ஆனால் அவற்றுக்கு முன்பாக, நடுவில், அறியும் தன்மை காரணமாகப் போக்த்ருத்வம் வெளிப்படுகிறது. இதனால் இவற்றை ப்ரதம தசை (முதல் நிலை - சேஷத்வம்) மற்றும் மத்யம திசை (இடை நிலை - போக்த்ருத்வம்) என்றார். ஆக இந்தச் சூர்ணை மூலமாக, தனது முயற்சி மற்றும் தனக்குப் பயன் போன்றவை ஏதும் சிறிதும் இல்லாமல், தனது எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய இன்பத்திற்கு மட்டுமே முழுமையாக உதவி செய்பவையாக நின்று, ஆத்மாவை ப்ரகாசம் பெறச் செய்யும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டும், இத்தகைய தன்மைகள் அற்றதான சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டையும் மறையும்படிச் செய்து, தாங்கள் ஓங்கி நிற்கும் என்கிறார்.

21. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம்; ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தையு முடையராய் “சாஸ்த்ரிகள்” இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவர்த்தி பரராகவும் நிவ்ருத்தி பரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்க ளின்னதென்கிறது மேலே - “நாலிலித்யாதி”.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஆத்மஞானம் மற்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி உணரும் ஞானம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்களாக, சூர்ணை (19) - சாஸ்த்ரிகள் -

என்று கூறியதற்கு ஏற்ப முயல்பவர்களாகவும், முயலாதவர்களாகவும் உள்ள அதிகாரிகளை, அது போன்று முயற்சி செய்ய வைப்பதும், முயற்சி செய்வதில் இருந்து விலக்குவதும் எது என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக் கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்ரூவபமென்று தர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது - போக்தாவனவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோ வென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷய லாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும்.

விளக்கம் - சேஷத்வம், போக்த்ருத்வம், பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய நான்கில், சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே ஆத்மஸ்வரூபம் என்று எடுத்துக் கொள்பவர்களான வேதங்களின் வழி நிற்பவர்களை, போக்த்ருத்வம் செய்வது என்னவென்றால் - இன்பத்தை அனுபவிக்கும் ஒருவன் அத்தகைய இன்பம் கிட்டுவதற்கான முயற்சியைச் செய்யவேண்டாமோ என்று எண்ண வைக்கும்; அதன் காரணமாக, இனிமையான ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான சில முயற்சிகளை அவர்கள் செய்யும்படியாக, அந்தச் செயல்களில் ஈடுபடுத்திவிடும்.

வ்யாக்யானம் - பாரதந்தர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது “போக்தாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத் போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை” என்னும் நினைவாலே, உபாய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்று மீள்விக்குமென்கை.

விளக்கம் - பாரதந்தர்யம் மற்றும் போக்யதை ஆகிய இரண்டு மட்டுமே ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மைகள் ஆகும் என்று உணர்ந்தவர்களான வேதங்களுடைய சாரமாகிய திருமந்த்ரத்தில் நிலை நிற்பவர்களை, போக்யதை செய்வது

என்னவென்றால் - அனுபவிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ தனக்கு இனிமையாக உள்ள ஆத்மாவைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்வான் என்றும், அவனுக்கு இனிய பொருளாக உள்ள ஆத்மாவுக்கு, தனது பயனுக்காகச் செய்யும் முயற்சிகள் என்று எதனையும் செய்யத் தகுதி இல்லை என்றும் உள்ள நினைவுகளை ஏற்படுத்தி, அவனைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படும் செயல்களில் இருந்து விலக்கிவிடும்.

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வருத்தியில் ஸ்வ நிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

அவதாரிகை - ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே; செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது - (முற்பாடர்க்கித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டும் திருமந்தரத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கும் உண்டு அல்லவோ? அவை இரண்டும் அவர்களுக்குச் செய்வது என்ன என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அதுதான் ஆத்ம ஜ்ஞான பூர்வகமாக யத்நிக்க வேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாவியான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக் கொண்டுத் ததங்கங்களா யிருக்கிற அவை யிரண்டும், “செயல் தீர்ச் சிந்தித்து வாழ்வார்” என்கிறபடியே, “இவ்வாத்மா செய்யக்கடவ தொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்” என்றநுஸந்தித்து உபாயரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தியில் அவனுக்கப்பைப் பின்சொல்லுமதொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை.

விளக்கம் - சாஸ்திரிகள் என்று கூறப்பட்டவர்களாகிய வேதங்களில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்களுக்குப் போக்த்ருவத்வம் என்பது - அனுபவிப்பதற்குரிய இனிமையான பொருள் கிட்டுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுத்துவதாலும், அத்தகைய முயற்சி என்பது ஆத்மஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே செய்யப்படவேண்டும் என்பதால் அத்தகைய முயற்சிக்கு சேஷத்வம் காரணமாக உள்ளதாலும், அப்படிப்பட்ட உபாசகர்கள் தங்களுடைய உபாஸனைக்கு முன்னரே தோன்றுவதான கர்மத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கு உதவி செய்வதால், சேஷத்வம் மற்றும் போக்த்ருத்வம் ஆகிய இரண்டும் கர்மத்தின் அங்கங்களாக இருப்பதாகும். ஆனால் அந்த இரண்டும் திருமந்திரத்தில் நிலை நிற்கும் ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்தில் செய்வது என்னவென்றால் - நான்முகன் திருவந்தாதி (88) - செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இந்த ஆத்மா செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை, இதனை ஸர்வேச்வரனே நியமித்துக் கொள்வான்” என்று எண்ண வைத்து, உபாயம் என்றுள்ள செயல்களில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து ஈடுபட வைக்கும்போது அவ்விதமே செல்லும் அல்லாமல், அந்த இரண்டும் தங்களுடைய செயல்பாடுகளை அவர்கள் மீது திணிப்பது கிடையாது.

வ்யாக்யானம் - “பரகதாதிசயா தானேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:” என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயாவரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போக்த்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது - பாரதந்தர்ய போக்யதா ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷி ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை.

விளக்கம் - சேஷத்வம் தனது நிர்ப்பந்தத்தை எவ்வாறு இவர்கள் விஷயத்தில் தவிர்க்கிறது என்றால் - ஸ்ரீபாஷ்யம் - பரகதாதிசயா தானேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: - மற்றோரு வஸ்துவுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் காரணமாக அமைந்த தன்மை, எந்த ஒரு வஸ்துவுக்கு உள்ளதோ, அந்த வஸ்து அடிமைப்பட்ட ஒன்றாகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குப் பெருமையை ஏற்படுத்தவல்லதான சேஷத்வம், தான் பற்றி நிற்கக்கூடிய ஆத்மாவின் ஆசை காரணமாக ஏற்படும்

தனது நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்துவிடும் அல்லவோ? அடுத்து போக்த்ருவம் தனது நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்ப்பது எப்படி என்றால் - பாரதந்தர்ய ஞானம் மற்றும் போக்யதை குறித்த ஞானம் ஆகிய இரண்டும் ஏற்பட்ட ஒருவனுக்கு உள்ள போக்த்ருவம் என்பதால், தனது இன்பத்திற்குக் காரணமாக இல்லாமல், ஸர்வேச்வரடைய இன்பத்திற்குக் காரணமாக அமைவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி ரெழுப்ப” என்கிறபடியே இவனுடைய போக்த்ருவம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே, “அஹமந்ந மஹமந்நம்” என்று ஸ்வபோக்யதையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிந்தவன், “அஹமந்நாத:” என்று ஸ்வபோக்த்ருவத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதநனோடு அநுபவித்ததாயிராதிறே. இவற்றை யெல்லாத்தையு முட்கொண்டாய்த்து “வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்” என்றருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - நம்பிள்ளை - ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி ரெழுப்ப - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவின் போக்த்ருவம் என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரீதியை வளர்ப்பதற்கே ஆகும். இதனால்தான், தைத்திரீயம் - அஹமந்ந மஹமந்நம் - நான் அவனுக்கு உணவு போன்று இனிமையானவன் இனிமையானவன் - என்று ஜீவாத்மாவாகிய தான், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை மகிழ்விக்க முயல்பவன், தைத்திரீயம் - அஹமந்நாத: - நான் ஸர்வேச்வரன் என்னும் இனிய வஸ்துவை அநுபவிக்கிறேன் - என்று, தான் இன்பத்தை அநுபவிக்கக்கூடியவனாகவும் உள்ள தன்மையை முன்னிடுகிறான். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லை என்றால், ஒரு சேதநனோடு ஸர்வேச்வரன் கூடி நின்று அநுபவித்தான் என்று கூற இயலாது அல்லவோ? இவை அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் கொண்ட காரணத்தினால்தான் “வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்” என்று சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 156)

2-7-12 தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை

ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்கள்

தாமோதர னுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும்

ஆமோ தரமறிய எம்மானை யென்னாழி வண்ணையே

பொருள் - “அடியார்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்பது, அனைத்து உலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமாக இருப்பது, ப்ரளயம் உண்டானபோது அனைத்தையும் காப்பது என்றுள்ள ஸர்வேச்வரனை முழுவதுமாக அறிந்து கொள்ள யாருக்கேனும் இயலுமோ?” என்று வணங்கித் தொழுதபடி அவனுக்கு உரிமைப்பட்டுள்ள சிவனும், நான்முகனும் உள்ளனர். அப்படிப்பட்ட அவர்களால் கூட என்னிடம் தனது ஸமுத்திரம் போன்ற குணங்களை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதால் என்னை அடிமை கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மைகளை அளவிட்டு அறிய இயலுமோ?

அவதாரிகை - “ஏற்பரன்” என்கிறபடியே என்னளவில் அவன் செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு அவனைக் காணலாமல்லது, “ஸ்வயத்நத்தாலே அறிவோம்” என்பார்க்கு அறியப் போகாதென்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-7-11) - ஏற்பரன் - என்னிடம் வசப்பட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி என்னைத்

தன்வசப்படுத்தினான்; இது போன்றவர்கள் அவனைக் காண இயலுமே அல்லாமல், “நம்முடைய முயற்சியால் அவனைக் காண முயல்வோம்” என்று முயற்சி செய்பவர்களுக்கு இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கு என்றாயிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் சொல்லுவது. (தாமோதரனை) அவன் ஆச்ரித பரதந்த்ரனாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்போமோ? (தனிமுதல்வன்) “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்கிறபடியே த்ரிவித காரணமும் தானேயாயிருக்கிற இருப்பை அறியப்போமோ? (ஞாலமுண்டவனை) உண்டாக்கி விடுகையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாய் நிற்கும் நிலையை அறியப்போமோ? ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கு என்னாநிற்பர்கள், தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தார்களாக நினைத்து. ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கு என்றே தொழுமவராய், தாமோதரனுருவாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு சரீரவத் விதேயரான சிவர்க்(ற்)கும் திசைமுகர்க்(ற்)கும் தரமறிய ஆமோ? அல்லாதாரிற்காட்டில் தாங்கள் அறிந்தார்களாக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களாலேதான் அறியப்போமோ?

விளக்கம் - “தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை, ஞானம் உண்டவனை ஆமோதரம் அறிய ஒருவர்க்கு” என்று நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் கூறியபடி உள்ளனர். (தாமோதரனை) - தனது இடுப்பில் யசோதையால் கட்டுப்பட்டு நிற்பதான, தனது அடியார்களுக்கு வசப்பட்ட நிலை என்பதை யாருக்காவது விவரிக்க இயலுமோ? (தனிமுதல்வனை) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் ஸத் என்ற இது மட்டுமே இருந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் உண்டாகத் தேவையான நிமித்தகாரணம், உபாதானக்காரணம், ஸஹகாரிகாரணம் என்ற மூன்றுவிதமான காரணமும் தானாகவே நிற்கும் நிலையை உரைக்க இயலுமோ? (ஞாலமுண்டவனை) - ஒரு பொருளைப் படைத்து, அதனை அப்படியே விட்டுவிடாமல் அதற்கு எப்போதும் ஆபத்து நேராமல் காப்பாற்றியபடி உள்ள நிலையை அறிய இயலுமோ? இப்படியாகக் கூறிவிட்டு நான்முகன், சிவன் போன்றவர்கள், “அவனைப் பற்றி யாருக்கேனும் கூற இயலுமா?”, என்று தாங்கள் அவனைக் குறித்து அறிந்தவர்கள் என்ற தோனியில் உரைத்தபடி நிற்பார்கள். உண்மையில் இவர்கள் நிலை என்ன? “அவனுடைய

குணங்கள் போன்ற பலதையும் அறிய யாருக்கேனும் இயலுமோ?”, என்று வணங்கியபடி அவனைத் தொழுபவர்களும், தாமோதரன் ரூபத்தில் உள்ள அவனுடைய சரீரமாகவே உள்ளவர்களும் ஆகிய சிவன், மற்ற தேவர்கள் போன்றவர்களுக்கும் கூட அவனைக் குறித்து அறிய இயலுமோ? அதாவது, மற்றவர்களுக்கு அறிய இயலாது, தங்களுக்கு அறிய இயலும் என்று எண்ணியுள்ள நான்முகன் போன்றவர்களால் முடியுமோ? முடியாது.

வ்யாக்யானம் - ஆரைத்தான் என்னில், (எம்மாளை என்னாழிவண்ணனை) குளப்படியில் கடலை மடுத்தாற்போலே, தான் குணார்ணவமா யிருக்கிற இருப்பை எனக்கு அறிவித்தவனை. இப்படி அவன் தானே காட்ட நான் காண்டாற்போலே கண்பார்க்குக் காணலாமித்தனை யல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியப்போமோ? “எம்மாளை என்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரன் உருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறிய ஆமோ” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - சரி, யாரை அறிய இயலாது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (எம்மாளை என்னாழிவண்ணனை) - ஒரு பசுவின் குளம்பு மூலம் ஏற்பட்ட பள்ளத்தில் முழுக்கடலை அடைக்க முயல்வது போன்று, தான் குணங்களுடைய ஸமுத்ரமாகவே உள்ள நிலையை எனக்குத் தெரியப்படுத்த முயல்பவனை. இவ்விதம் அவன் தானாகவே முன் வந்து தன்னை உணர்த்தும்போது, “நான் கண்டேன்” என்று காண்பவர்களுக்கு அல்லாமல், தங்களுடைய சொந்த முயற்சியால் இது கூடுமோ? “எம்மாளை என்னாழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழுமவர்களாய், தாமோதரன் உருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறிய ஆமோ” - என்று வரிசைப்படுத்துவும்.

2-7-13 வண்ண மாமணிச் சோதியை அமரர் தலைமகனை

கண்ணனை நெடுமாலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்

பண்ணிய தமிழ்மாலை யாயிரத்துள் இவை பன்னிரண்டும்

பண்ணில் பன்னிரு நாமப்பாட்டு அண்ணல்தாள் அணைவிக்குமே

பொருள் - நல்ல நிறமுள்ளதான நீலமணியின் ப்ரகாசத்தை உடையவனாகவும், இப்படிப்பட்ட அழகை நித்யஸூரிகளாலும் “இன்னது” என்று கூற இயலாதவனாகவும், அடியார்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவனும், இவ்விதம் அடியார்களிடம் செல்வதற்கும் காரணமாக உள்ளதான “அடியார்களிடம் ஆழ்ந்த மயக்கம்” கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன் குறித்து - அழகான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தவையான தமிழ்ப்பாசுரங்கள் ஆயிரத்தில், நல்ல இசையுடன் கூடியதான பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் குறித்த இந்தப் பாசுரங்கள் பன்னிரண்டும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் சேர்ப்பித்துவிடும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சேர்த்துவிடும் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியை நன்றாகக் கற்றவர்களை, இந்தத் திருவாய்மொழி தானாகவே ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்துவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வண்ணம்) - அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், பெருவிலையானான ரத்தநம் போலேயிருக்கிற விக்ரத்தை யுடையவனை. (வண்ணமாமணிச் சோதியை) வண்ணம் - நிறம். (மாமணி) மா - கறுப்பு; கறுத்த மணி போலே - நீலரத்தநம் போன்ற வடிவில் தேஜஸ்ஸை யுடையவனென்றுமாம். இவ்வழகைக் கொள்ளை கொள்ளும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. (அமரர் தலைமகனை) ஒரு நாடாக அநுபவியா நின்றாலும், தன்னழகைப் பரிச்சேதிக்க வொண்ணா திருக்கிறவனை. (கண்ணனை) அவர்களே அநுபவித்துப் போகாமே, இங்குள்ளாரும்

அநுபவிக்கும்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. (நெடுமாலை) ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அவனளவில் தலைக்கட்டாத வ்யாமோஹத்தை யுடையவனை.

விளக்கம் - (வண்ணம்) - அழகான நிறம் கொண்டதாகவும், விலை மதிப்பற்றதாகவும் உள்ள இரத்தினம் போன்ற திருமேனி கொண்டவன். (வண்ணமாமணிச் சோதியை) - இது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். அதாவது வண்ணம் என்றால் நிறம். (மாமணி) - இங்கு “மா” என்றால் கறுப்பு என்று பொருள் அதாவது நீலரத்னம் போன்ற தேஜஸ் உள்ளவன் என்று கருத்து. இந்த அழகை அநுபவிப்பவர்களை அடுத்து அருளிச் செய்கிறார். (அமரர் தலைமகனை) - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்று, “ஒரு நாடே சேர்ந்து நின்று அவனைப் போற்றுகிறது” என்றுள்ளபோதிலும், அவனுடைய அழகை முழுமையாக அநுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளவனை. (கண்ணனை) - அவர்கள் மட்டும் அநுபவித்தபடி இருக்காமல், இங்கு உள்ளவர்களும் அநுபவிக்கும் விதத்தில், இங்கு க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவனை. (நெடுமாலை) - ஒருவனை ஏற்றுக் கொண்டால், அவனை மட்டும் ஏற்காமல் அவனுடன் ஸம்பந்தம் உள்ள அனைவரையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியான மயக்கம் கொண்டவனை.

வ்யாக்யானம் - (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் பண்ணிய) வேதம்போலே பிறப்பிலியன்று; “அபௌருஷேயம்” என்னும் அதிலும் வீறுண்டாயிருக்கிறதாயிற்று வக்த்ரு விசேஷத்தாலே. இவை பண்ணிலேயாயிற்று நடந்தது. (பன்னிரு நாமப் பாட்டு) வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான திருநாமங்களை வைத்துப் பாடினவை. இவை செய்வதென்? என்னில், (அண்ணல் தாள் அணைவிக்கும்) ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளோடே சேர்த்து விடும்; இத்திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன்தமர் ஆக்கிவிடும்.

விளக்கம் - (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் பண்ணிய) - வேதங்கள் போன்று “மனிதனால் செய்யப்பட்டது அல்ல” என்று கூற இயலாமல் உள்ள திருவாய்மொழி. “மனிதரால் இயற்றப்படாதது” என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் மிகுந்த அதிசயங்கள் பல பொருந்திய காரணத்தால், வேதங்களைக் காட்டிலும் வீறு

உண்டானது. அனைத்து பாசுரங்களும் இசை வடிவமாக உள்ளன, வேதங்களிலோ ஸாமம் மட்டுமே இசை வடிவானது என்பதால் திருவாய்மொழி அதிசயமானது என்று கூறுவர். (பன்னிரு நாமப் பாட்டு) - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்கு அடையாளமாக உள்ள பன்னிரண்டு திருநாமங்களை வைத்துப் பாடப்பட்டது. இந்தப் பாசுரங்கள் என்ன செய்கின்றன? (அண்ணல் தாள் அணைவிக்கும்) - ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்துவிடும். இந்தத் திருவாய்மொழியின் ஸம்பந்தம் என்பது மட்டுமே கேசவனுடைய அடிமையாக்கிவிடும்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், தம்மோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் எல்லாரும் தம்மைப் போலே விஷயீக்ருதரானார்கள் என்றார். இரண்டாம் பாட்டில் அதுக்கு அடி நாராயணனாகையாலே என்றும், அந்நாராயண சப்தார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார். மூன்றாம் பாட்டில் இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேது சொன்னார். நாலாம் பாட்டில் ஸர்வகாலமும் தன்னையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான் என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், இப்படி தம்மை அநுபவிப்பித்ததனாலே அவன் வடிவில் புகரைச் சொன்னார். ஆறாம் பாட்டில், இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு அடி நிர்ஹேதுக க்ருபை என்றார். ஏழாம் பாட்டில், தன்னையே ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தான் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், தந்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான நெஞ்சையும் போக்கினான் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களையே நான் அநுபவிக்கும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தான் என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், அநுபவ விரோதியான இந்திரியங்களையும் தன் வழியாக்கிக் கொண்டான் என்றார். பதினோராம் பாட்டில், ஏவம்பூதனானவன் என்னையல்லதறியானானான் என்றார். பன்னிரண்டாம் பாட்டில், என்னைப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமதொழிய ஸ்வயத்தந்தால் அறியப்போகாது என்றார். நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைகட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரம் மூலம், தன்னுடன் சம்பந்தம் கொண்டவர்கள், அவர்களுடன் சம்பந்தம் கொண்டவர்கள் என்று பலரும் தன் போன்று அவனால்தான் ஏற்கப்பட்டனர் என்றார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், அவ்விதம் அவன் ஏற்றதற்குக் காரணம் அவன் நாராயணன் என்பதால் ஆகும் என்று உரைத்து, தொடர்ந்து

நாராயணன் என்ற பதத்தின் பொருளையும் உணர்த்தினார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், இவ்விதம் அவன் அங்கீகரிப்பதற்கான காரணம் உரைத்தார். நான்காம் பாசுரம் மூலம், அனைத்து காலங்களிலும் தன்னையே அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான் என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், இவ்விதம் தன்னை அனுபவித்தபடி நின்ற காரணத்தால், அவனுடைய திருமேனியில் உண்டான புகரை உரைத்தார். ஆறாம் பாசுரத்தில், இவ்விதம் அவன் தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்பதற்குக் காரணம், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தன் விஷயத்தில் அவனுக்கு ஏற்படும் க்ருபை என்றார். ஏழாம் பாட்டில், எப்போதும் தன்னையே அனுபவித்து நிற்கும்படி உள்ள உள்ளத்தைத் தந்தான் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், அவ்விதம் அவனை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ள மனதினை அளித்ததுடன் நிற்காமல் மற்ற விஷயங்களை விரும்பும் நெஞ்சத்தை விலக்கினான் என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், தனது திருக்கல்யாணகுணங்களை நான் எப்போதும் அனுபவிக்கும்விதத்தில் எனது இதயத்தில் புகுந்தான் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அவனுடைய அனுபவங்களைத் தடுக்கும் விரோதிகளான இந்திரியங்களைத் தன்வசப்படுத்தினான் என்கிறார். பதினோராம் பாசுரத்தில், இப்படியாக உள்ள அவன், என்னைத் தவிர்த்து மற்ற எதனையும் அறியாதவன் ஆனான் என்றார். பன்னிரண்டாம் பாசுரத்தில் என்னைப் போன்று உள்ளவர்களால் அவனைக் காண இயலுமே அல்லாமல், தங்களுடைய முயற்சி கொண்டு காணலாம் என்றுள்ளவர்கள் அறிய இயலாது என்று உரைத்தார். இறுதியாக, அந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு உண்டாகும் பலனை அருளிச்செய்து நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 17)

12. இடம் கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கு இறைவன் இணை அடிப்போது
அடங்கும் இதயத்து இராமானுசன் அம்பொற்பாதம் என்றும்
கடம் கொண்டு இறைஞ்சும் திருமுனிவர்க்கன்றி காதல் செய்யாத்
திடம் கொண்ட ஞானியர்க்கே அடியேன் அன்பு செய்வதுவே.

விளக்கவுரை - இந்தப் பூமி எங்கும் தனது புகழ் பரவி, உயர்ந்த குணங்களுடன் உள்ளவர் திருமழிசை ஆழ்வார் ஆவார். அவருடைய இணைந்த தாமரை போன்ற அழகான திருவடிகள் என்றும் எம்பெருமானாரின் நெஞ்சத்தில் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட உடையவரின் அழகான, அழகிற்கே இருப்பிடமான திருவடிகளை அனைத்துக் காலங்களிலும், தாங்கள் இந்த மனிதப்பிறவி எடுத்தது இந்தத் திருவடிகளை அடைவதற்கே என்றபடி சிந்தித்து சிலர் உள்ளனர். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருவடிகளின் தொடர்பை மட்டுமே உயர்வாகக் கொண்டு, அதனையே தங்கள் மனதில் வைத்தபடி உள்ள ஞானிகள் உள்ளனர். அந்த ஞானிகள் மற்ற விஷயங்கள் மீது ஈடுபாடு இல்லாமல், எம்பெருமானார் விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் உள்ளனர். அவர்களுக்கு அல்லவோ நான் அன்புடன் தொண்டு செய்வேன்? இவ்வாறு எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் எம்பெருமானைக் கூட இரண்டாவது பசுஷமாகக் கருதுவதும் உண்டு. இதற்கு இரண்டு செயல்கள் காண்போம். ஒரு முறை ஸ்ரீரங்கத்தில் எம்பெருமானார் மடத்தின் அருகே நம்பெருமாள் திருவீதி உலா வந்தான். அப்போது அனைவரும் அவனை வணங்கியபடி நிற்க, இராமானுசரின் சீடரான வடுகநம்பி என்பவர் மட்டும் வரவில்லை. ஏன் என்று காரணம் வினவ அவர், “நான் அங்கு வந்தால்

இங்கு உமக்காக (இராமாநுசர்) அடுப்பில் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்த பால பொங்கி விடுமே”, என்றார். இது போன்று , கிருமிகண்டன் என்ற அரசனின் நிபந்தனையால் ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டு எம்பெருமானார் மேல்கோட்டை என்னும் திருநாராயணபுரம் சென்று விடுகிறார். அப்போது அவருடன் இருந்த கூரத்தாழ்வானுக்கு பெரியபெருமானைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட, ஸ்ரீரங்கம் வந்தார். நகரக்காப்பாளர்கள் அவரிடம், “இராமானுசருடன் தொடர்புடையவர்கள் உள்ளே புக அனுமதியில்லை”, என்றனர். உடனே அங்கிருந்தவர்கள், “இவர் ஞானம் உடையவர், இவரை உள்ளே விடுங்கள்”, என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்ட கூரத்தாழ்வான், “எம்பெருமானார் தொடர்புக்கு மீறி உள்ள ஞானமும், அதனால் ஏற்படும் பெரியபெருமாள் தரிசனமும் எனக்குத் தேவை அற்றது”, என்று கூறி பெரியபெருமானைத் தரிசிக்காமலேயே புறப்பட்டுவிட்டார்.

அவதாரிகை - கீழ் நாலு பாட்டாலும், ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு எம்பெருமானாரை அநுபவிக்கும் ப்ரகரணமாகையாலே முதலாழ்வாரோடு ஸமாநகாலராய், பேயாழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே தத்வஹித புருஷார்த்த யாதாத்மய ஜ்ஞாநரான திருமழிசையாழ்வாருடைய பரஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே நிறுத்திக் கொண்ட எம்பெருமானாருடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கொழிய வேறோருவர்க்கு விதேயமாகாத த்ர்டாத்யவஸாய பரரான ஜ்ஞாநிகளுக்கு அடியேன் பக்தனாகா நின்றேனென்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வார்களுடைய ஸம்பந்தம் என்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு எம்பெருமானாரை அநுபவிக்கும் ப்ரகரணமாக இந்தப் பகுதி உள்ளது என்பதால், கடந்த நான்கு பாசரங்கள் மூலம் முதலாழ்வார்கள் குறித்து அருளிச்செய்தார். முதலாழ்வார்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவரும், பேயாழ்வாருடைய அனுக்ரஹம் காரணமாகத் தத்வம் மற்றும் ஹிதம் (உண்மை, நன்மை) ஆகியவற்றைக் குறித்த உண்மையான ஞானத்தை பெற்றவரும் திருமழிசையாழ்வார் ஆவார். அவருடைய ஒன்றுக்கொன்று காண்பதற்கு இனிமையானதும், பொருந்தியதும் ஆகிய திருவடிகளைத் தனது திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானார் நிலைநிறுத்தினார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் மிகவும்

இனிமையான திருவடிகளை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் அடிமையாகாமல் உறுதியான வைராக்யம் கொண்ட ஞானிகளுக்கு மட்டுமே திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தான் பக்தனாக நிற்பதாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடங்கொண்டகீர்த்தி) பூமியெங்கும் வ்யாப்தமான குணவத்தா ப்ரதையையுடைய மாஹாத்மயத்தை சோதிப்பதாக ருத்ரன் பார்வதீ ஸமேதனாய்க் கொண்டு வந்து அநேகமாக ஸம்வாதித்து இவருடைய ப்ரபாவத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டுப் போனானென்றும், காஞ்சீ நகரத்திலே ஒரு வர்த்தஸ்தரீ சில நாள் அநுவர்த்தநம் பண்ணினவாறே அவளுக்கு யௌவந ஸௌந்தர்யாதிகளைக் கொடுத்தாரென்றும், அப்படியே இவ்வாழ்வாருடைய நகரத்தில் நின்றும் ச்ஷுத்ரோபத்ரவ வ்யாஜேந தக்ஷிண திக்கேறப் போகத் தொடங்க அக்காலத்திலே அங்கே பள்ளி கொண்டருளின எம்பெருமானும் இவருடனே யெழுந்தருளுவதாகப் புறப்பட அவரும் அதைக் கண்டு அவ்விடத்திலேதானே யிருக்கவேணு மென்றருளிச்செய்ய, அப்படியே அந்த எம்பெருமானும் இவர் சொன்னபடி செய்து, “சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாள்” என்று ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாய்க் கொண்டு அதுவே நிருபகமாம்படி யிருந்தானென்றும், சோழமண்டலத்திலே ஒரு அக்ரஹாரத்திலே இவரெழுந்தருள வீதியிலே அத்யயநம் பண்ணுகிற சில ப்ராஹ்மணர்கள் இவரைக் கண்டு அதை நிறுத்தி இவர் புறம்பே சென்றவாறே அந்த ப்ராஹ்மணருக்கு தரவாய் தெரியாதேபோக, இதென்ன என்று ஆச்சர்யத்துடனே இவரைப் போயழைக்க, இவரும் கறுப்பு நெல்லையெடுத்து உகிராலே உரிக்க அதைக் கண்டு அந்த ப்ராஹ்மணருக்கு மேல் தோற்றிற்று என்றும் ப்ரஸித்தமிறே; இவ்வர்த்தாந்தங்களை யெல்லாமநுஸந்தித்து “இடங்கொண்ட கீர்த்தி” என்கிறார்.

விளக்கம் - (இடங்கொண்டகீர்த்தி) - இந்தப் பூமி முழுவதுமாகப் பரவியுள்ள குணம், ஞானம் போன்றவற்றைக் குறித்தும், அவற்றின் மேன்மை குறித்தும் ஆராயும் பொருட்டு சிவனும் பார்வதியுமாக வந்தபோது, திருமழிசையாழ்வாருடன் உரையாடி, இவருடைய மதியூகத்தைக் கண்டு வியந்து போனார்கள். காஞ்சீபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்து ஒரு வயதான பெண் இவருக்குப் பல உதவிகளும் செய்ததைக் கண்டு, இவர் அவளுக்கு இளமை மற்றும் அழகு ஆகியவற்றை

அளித்தார். மேலும் இந்த ஆழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் வசித்து வந்தபோது அங்கு ஆட்சி செய்த அரசன் இவருடைய சிஷ்யராகிய கணிகண்ணனுக்கும் இவருக்கும் மிகுந்த உபதரவம் செய்தபடி இருந்தபோது, அது காரணமாக இவர் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட, அந்த திவ்யதேசத்தில் பள்ளி கொண்டிருந்த ஸர்வேச்வரனும் இவருடன் சேர்ந்து புறப்படத் தயாரானபோது, “வேண்டாம்” என்று தடுத்து, தானும் அங்கேயே இருப்பதாகக் கூறி அவனையும் அங்கேயே பள்ளி கொள்ளும்படிக் கூற, அவனும் அப்படியே கிடந்த காரணத்தால், “சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள்” என்று அனைவரும் அறியும்படியாக, ஆழ்வாருக்காகத் தான் செய்த செயலைக் கொண்டே தன்னை அனைவரும் அறியும்படியாகக் கிடந்தான். சோழநாட்டில் ஆழ்வாரும், கணிகண்ணனும் ஒருநாள் ஒரு அக்ரஹாரத்தில் செல்லும்போது அங்குள்ள வீதியில் சில அந்தணர்கள் வேதங்கள் ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள்; இவர்கள் இருவரையும் கண்டபோது வேதம் ஓதுவதை அவர்கள் நிறுத்தினர்; அவர்கள் இருவரும் அந்த இடத்தைக் கடந்து சென்றவுடன் மீண்டும் வேதம் ஓத முயன்றபோது, தாங்கள் முன்பு எந்த வரியில் நிறுத்தினோம் என்று அறியாமல் திகைத்தனர்; அதனால் அவர்கள் இருவரையும் அழைக்க, அப்போது ஆழ்வார் ஒரு கறுப்பு நெல்லை எடுத்து உரித்துக் காட்ட, அவர்கள் நினைவில் வந்தவராக மீண்டும் ஓதத் தொடங்கினர் - இது போன்றுள்ள பல நிகழ்வுகளைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டவராக “இடங்கொண்ட கீர்த்தி” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடங்கொண்ட கீர்த்தி) “நிற்பதுமோர் வெற்பகத்து” என்கிற பாசுரப்படியே ஸர்வதிக்குக்களிலும் வ்யாப்தையான கீர்த்தியை யுடையரான. (மழிசைக் கிறைவன்) திருமழிசையென்கிற திவ்யதேசத்துக்கு ஸ்வாமியாய் அதுவே நிரூபகமாக வுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய. (இணையடிப்போது) பரமபோக்யமாய் பரஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளாகிற பத்மங்கள். போது - பத்மம். (அடங்கு மிதயத்து) அணுவான மநஸ்ஸிலே மஹத்தான அத்திருவடிகள் அடங்கும்படி அமைத்துக் கொள்ளுகிற ஹர்தய ப்ரதேசத்தை யுடையரான. (இராமானுசன்) எம்பெருமானாருடைய.

விளக்கம் - (இடங்கொண்ட கீர்த்தி) - திருச்சந்தவிருத்தம் (65) - நிற்பதுமோர் வெற்பகத்து - என்றுள்ள பாசுரத்திற்கு ஏற்றபடி அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் கீர்த்தி நிறைந்தவராகிய. (மழிசைக் கிறைவன்) - திருமழிசை என்ற

திவ்யதேசத்திற்கு ஸ்வாமியாகவும், அந்த நிலையே இவரை இன்னார் என்று அடையாளம் காண்பிக்கும்படியும் உள்ள திருமழிசையாழ்வாருடைய. (இணையடிப்போது) - மிகவும் அழகாகவும், ஒன்றுக்கொன்று அழகாகப் பொருந்தியும் உள்ள திருவடித் தாமரைகள். (அடங்கு மிதயத்து) - அணு அளவில் உள்ள மனதில், மிகவும் பெரிய அந்தத் திருவடிகள் அடங்கும்படியாக அமைத்துக்கொள்ளும் இதயத்தை உடையவராகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய.

வ்யாக்யானம் - (அம்பொற்பாதமென்றும்) ஸௌந்தர்யத்துக்கு கொள்கலமாகையாலே அதிவிலக்ஷணமாய் ஸ்பர்ஹணீயமாகையாலே ஸர்வர்க்கும் ஸமாச்ரயணீயமாயிருக்கிற திருவடிகளை ஸர்வகாலத்திலும். (கடங்கொண்டிறைஞ்சும்) “நஸம்சயஸ்து தத்பக்த பரிசர்ய ரதாத்மநாம்”, “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம”, “நீக்கமில்லா வடியார்தம் அடியாரடியார் எங்கோக்கள் அவர்களுக்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யமென்று அத்யவஸித்து ஆச்ரயிக்கும். கடம் - ப்ராப்யம். கொள்கை - அத்யவஸிக்கை. (திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதல் செய்யா) இப்படிப்பட்ட நிரவதிக சம்பத்தையுடையராய்க் கொண்டு, அதில் உபகார ஸ்மர்தியாலே அத்தையே மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற ஜ்ஞாநாதிகர், “தர்ணீக்த விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்னும்படியான வர்களுக்கொழிய மற்றொருவருக்கு ச்ருதி ஸ்மர்தீதிஹாஸ புராணங்களிலே அதிரஹஸ்யமான சரம பர்வ விஷயத்திலே பண்ணப்படும் ஸ்தோத்ரத்தைப் பண்ணாத. (திடங்கொண்ட ஞாநியர்க்கே) த்ர்டாத்யவஸாயத்தை யுடையரான ஜ்ஞாநாதிகர்க்கே. திடம் - த்ர்டம். கொள்கை - உடைத்தாகை.

விளக்கம் - (அம்பொற்பாதமென்றும்) - அழகிற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால் மிகவும் மேன்மை கொண்டதாகவும், அனைவருக்கும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதால் அனைவரும் அண்டி நிற்கும்படியும் உள்ளதாகவும் உள்ள திருவடிகளை அனைத்துக் காலங்களிலும். (கடங்கொண்டிறைஞ்சும்) - நஸம்சயஸ்து தத்பக்த பரிசர்ய ரதாத்மநாம் - பாகவ்தர்களுடைய அடியார்கள் மோக்ஷம் புகுவதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை - என்றும், குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம - ஆசார்யனே

பரப்ரஹ்மம் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-10) - நீக்கமில்லா வடியார்தம் அடியாரடியார் எங்கோக்கள் அவர்களுக்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க இலக்கு என்று அண்டி நிற்கின்ற. (திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதல் செய்யா) - இப்படியாகத் தடையற்ற ஸம்பந்தம் உள்ளவராக, அந்தத் திருவடிகள் தங்களுக்குச் செய்யும் உபகாரங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி, அதனையே மனதில் நிலைநிறுத்தியபடி உள்ள ஞானம் நிறைந்தவர்கள். த்ருணீக்ருத விரிஞ்ச்யாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - இராமாநுசரின் திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலானவர்களுடைய உலகியல் செல்வங்கள் அனைத்தையும் அலட்சியமாகவே எண்ணுவர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவர்களுக்கு அல்லாமல், மற்ற யாருக்கும் ச்ருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் புராணங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் மிகவும் மறைமுகமாகக் கூறப்படுவதான பாகவத ஆராதனம் என்பதைச் செய்யாத. (திடங்கொண்ட ஞாநியர்க்கே) - உறுதி கொண்ட அறிவு நிறைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே.

வ்யாக்யானம் - ஒருநாள் வரையிலே அழகியமணவாளர் வாஹந்ததுடனே எம்பெருமானார் மடத்தருகே எழுந்தருள, எம்பெருமானாரும் திருவீதியிலே யெழுந்தருளி அவரைத் திருவடித்தொழுது மடத்திலே யெழுந்தருள, வடுகநம்பி அவரைத் திருவடித் தொழாதே அங்கே தானே யிருக்கையாலே அத்தைக் கடாஷித்து, “நம்பெருமாளை ஸேவிக்க ஏன் காணும் வரவில்லை”, என்ன; அவரும் தேவரீருடைய பெருமாளை ஸேவிக்கப் போனால் அடியேனுடைய பெருமாளுக்குக் காய்ச்சின பால் பொங்கிப் போனாலோ என்றார் - என்று ப்ரஸித்தமிநே. கர்மிகண்ட னுபத்ரவத்துக்காக எம்பெருமானார் மேல்நாட்டு கெழுந்தருளின பின்பு ஆழ்வான் அந்தப் பையலுடைய ஸதஸ்ஸிலே புகுந்து அங்குண்டான குதர்ஷ்டிகளை ஜயித்து திரும்பவும் கோயிலுக் கெழுந்தருளி அங்கே யிருக்கிற காலத்திலே ஒருநாள் பெரியபெருமாளை ஸேவிப்பதாகக் கோயிலுக்குள்ளே யெழுந்தருள, திருக்கோபுர த்வாரத்திலே யிருக்கிற ராஜபடர் இவரைப் பார்த்து, “ராமாநுஜ ஸம்பந்தமுடையா ரொருவரையாகிலும் கோயிலுக்குள்ளே புகவிட வேண்டா” என்ற ராஜசாஸநத்தைச் சொல்ல, வேறே சிலர் அப்படியேயாகிலும் இவர் ஜ்ஞாநாதிகர், உள்ளே புகுரவிடுங்கோ ளென்ன;

இவரும் அவர்களுடைய உக்தி ப்ரத்யுத்தரங்களைக் கேட்டருளி தம்மைப் போரவெறுத்து உடனே நாலடி பிற்காலித்து, எம்பெருமானார் ஸம்பந்தத்துக்குப் புறம்பான ஜ்ஞாநாதிக்யமும் இந்த பகவத்ஸேவையும் நமக்கு வேண்டாமென்று அன்று முதலாகக் கொண்டு எம்பெருமானார் திரும்பவும் கோவிலுக் கெழுந்தருளுகிற பர்யந்தம் பெரியபெருமாளைத் திருவடித் தொழாதே யிருந்தா ரென்றும் ப்ரஸித்தமிறே. இப்படிப்பட்ட த்ர்டாத்யவஸாய யுக்தரான ஜ்ஞாநாதிகருக்கென்றபடி.

விளக்கம் - ஒருநாள் ஸ்ரீரங்கநாதன் வாகனத்தில் புறப்பாடு கண்டருளி, எம்பெருமானாருடைய மடத்தின் அருகே வந்து நின்றான். அப்போது எம்பெருமானாரும் திருவீதியில் நின்று, அவனைத் திருவடி தொழுது மீண்டும் மடத்தின் உள்ளே புகுந்தார். அங்கு வடுகநம்பி அவரை வணங்கியபோது அவரிடம், “நம்பெருமாளைச் சேவிக்க ஏன் நீவிர் வரவில்லை?”, என்றார். இதற்கு வடுகநம்பி, “உமக்கு அளிப்பதற்காக நான் அடுப்பில் பால் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தேன். நான் அதனை விட்டு நம்பெருமாளைத் தரிசிக்க வந்தால், எனது பெருமாளாகிய உமக்குத் தரவேண்டிய பால் பொங்கி வீணாகப் போயிருக்கும் அல்லவோ?” என்றார். க்ருமிகண்டன் என்ற அரசன் செய்த உபத்ரவங்களின் காரணமாக எம்பெருமானார் திருவரங்கத்தை விட்டு திருநாராயணபுரம் சென்றார். அப்போது அவனுடைய சபையில் புகுந்த கூரத்தாழ்வான் அங்குள்ள வாதிகள் அனைவரையும் தனது வாதங்கள் மூலம் வென்று மீண்டும் திருவரங்கம் வந்து வாழ்ந்தார். அப்போது ஒருநாள் பெரியபெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தரிசிக்கக் கோயிலுக்குள் செல்ல முயன்றார். அப்போது கோபுரவாசலில் நின்றிருந்த அரசாங்கக் கோயில் காப்பாளர்கள் இவரை நோக்கி, “இராமாநுசருடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள யாரையும் கோயிலுக்குள் செல்ல அனுமதிக்கக்கூடாது”, என்று எழுதப்பட்டிருந்த அரச ஆணையைக் காண்பித்தார்கள். அப்போது அங்கிருந்த சிலர், “அப்படியே அரச ஆணை இருந்தாலும் இவர் மிகுந்த ஞானம் உள்ளவர், ஆகவே இவரை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவேண்டும்”, என்றனர். அப்போது கூரத்தாழ்வான் இவ்விதம் இவர்கள் செய்த வாக்குவாதங்களைக் கேட்டு, மனம் வெறுத்து, உடனே பின்னே வந்து, “இராமாநுசரைத் தள்ளி வைத்துள்ள இங்கே உள்ள ஞானமும் பகவத் தரிசனமும் நமக்கு அவசியம் இல்லை”, என்று

திரும்பினார்; அன்று தொடங்கி, எம்பெருமானர் மீண்டும் திருவரங்கக் கோயிலுக்குள் எழுந்தருகிற நாள் முடிய தானும் பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தரிசிக்காமலேயே இருந்தார். இப்படிப்பட்ட உறுதியான மனம் கொண்ட ஞானம் நிறைந்தவர்கள் விஷயத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன்) இப்படி ததீய பர்யந்தமான சேஷதைக ஸ்வரூபனான நான். (அன்பு செய்வதுவே) ஸ்நேஹித்து ஸக்தனாயிருப்ப தென்கிறார். “வாசாயதீந்த்ர மநஸா வபுஷாச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முகாத்ய பும்ஸாம்பாதாநு சிந்தந பரஸ்ஸததம் பவேயம்” என்று இத்தையே ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தாரிறே.

விளக்கம் - (அடியேன்) - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் தொடங்கி அவனுடைய அடியார்கள் முடிய உள்ள அனைவருக்கும் அடிமையாக உள்ள நான். (அன்பு செய்வதுவே) - அவர்களை விரும்பி அன்புடன் உள்ளதைக் கூறுகிறார். யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசாயதீந்த்ர மநஸா வபுஷாச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் இப்படியாகவே அல்லவோ விண்ணப்பித்துப் ப்ரார்த்தித்தார்!

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்